

maal, hvorfra Pengene skulle komme. Hvad der staar i det af Landstinget nu vedtagne Lovforslags § 9, 2det Stykke, kan jeg ikke andet end give mit fulde Bifald. Der staar: „Naar der ved Lov paalægges en Olfkat eller en forhøiet Skat af Brændevinsbrænding, bliver den samlede Sum af de i nærværende Paragraf omhandlede Tilskud at afholde af det, der indkommer ved en saadan Skat“. Man er jo selvfølgelig afftaaret fra at komme videre ind paa denne Sag, da det hverten vilde være rigtigt eller kunde tilstedes at foregribe Diskussionen om dette. Men jeg skal dog for mit Vedkommende kun sige, at da jeg ikke for Diebliffet kan tænke mig for mit Vedkommende nogen Skat, der vilde være mere retfærdig og hensigtsmæssig end en Olfkat, har jeg ikke saa meget imod, at dette staar der, og det er min Opfattelse, at selv om en saadan Skat vilde støde paa mange Vanstueligheder, vil det ikke være ret længe, inden vi naae den. Hvis da dette bliver staaende i Lovforslaget, er det jo altsaa afgjort, at Understøttelsen til Sygekasserne vilde være at afholde af Statskassen, thi en saadan ny Skat er jo aabenbart en Statsindtægt, og selv om man ellers har paataenkt, at den delvis skulle henlægges til Kommunerne, saa er det jo dog alligevel en Statsindtægt, henlagt til Kommunerne. I 2det Stykke er det jo saaledes egentlig principielt fastslaaet, at det er Staten, som skal udrede Tilskudet, det er man altsaa i Grunden ude over. Overhovedet er der ikke meget Princip tilbage i denne Sag, da allerede Regjeringens første Lovforslag gik ud paa, at Staten skulde overtage det midlertidig, medens det senere skulde gaa over paa Kommunerne. Kan Staten gjøre det nogle saa Naar, saa kan den principielt set ogsaa vedblive dermed. Nu tør jeg dog vel antage, at de Fleste af os, som have haft Velilighed til at diskutere denne Sag ude i Landet blandt Bølgene og i det Hele kjende Kommunernes Stilling, vist allerede for lang Tid siden have indtaget den Position, at der meget nødig i denne Sag maatte paalægges Kommunerne nye Byrder, da de have Byrder nok i Forveien. Anderledes stiller Sagen sig jo, hvis man kunde staffe Kommunerne den Extra-Indtægt, som der er Tale om. I saa Fald falder ganske vist dette Argument bort, men jeg indrømmer ogsaa, at det Argument, at de frivillige Kommunitilskud kunne formindskes, har Noget at sige. Jeg vilde altsaa være mest tilfreds, om dette Bidrag i sin Helhed kunde blive udredt af Statskassen, men da man nu paa den anden Side i det andet Thing gennem Forhandling — jeg antager, at man deri er enig med Ministeren

— er kommet saa vidt, at Halvdelen af Bidraget skal udredes af Statskassen, og der kun er Spørgsmaal om, at der af Kommunerne skal udredes 1½ Kr. pr. Medlem efter Sygekassens Medlemsantal ved Aarets Udgang, saa skønner jeg ikke rettere, end at, hvilken Opfattelse man nu end har af dette Forhold, saa maatte, om man ellers sætter saa megen Pris som jeg paa, at denne Lov kunde gennemføres med flere eller færre Ændringer, dette være et Kompromisforslag, som man ikke paa nogen Maade turde afvise, og det saa meget mindre som der i Forveien er en Bestemmelse om, at Staten skal overtage ogsaa denne Del, naar en Olfkat kommer, da jeg ikke nærer Tvivl om, at naar denne Sag bliver debatteret i Folkethinget i sin Realitet og ikke længere skal sættes i Forbindelse med storpolitiske Spørgsmaal og ikke skal debatteres umiddelbart for et Valg, saa vil man nok komme ud over det. Jeg kan ikke være enig med den ærede Tale i, at det paa nogen Maade skulde siges at være et Pres paa Folkethinget, at denne Bestemmelse om en Olfkat stod der; thi de Beløb, der er Tale om at udrede af Kommunerne, ere jo dog ikke af den Størrelse, at Bølgene eller Rigsdagsmændene af den Grund skulde lade sig presse til at give en Olfkat, hvis man ikke efter nøie Overveielse kom til det Resultat, at det var en Skat, som, jeg vil ikke sige, var tiltalende thi det er ingen Skat, men dog havde flere tiltalende Egenskaber end andre Statter, som der kunde være Tale om at faae i Stedet. Jeg gjør mig derfor Haab om, at, hvis Loven ellers bliver vel optaget, saa vil ogsaa dette Kompromisforslag nok vinde Bifald.

Den ærede første Tale gjorde nogle Bemærkninger til Enkeltighederne. Med Hensyn til, hvad han sagde om Thyndets Stilling, kan jeg heller ikke se Andet, end at der godt kan være Tale om at gjøre Forandring i saa Henseende. Den Tanke, at Husbonden paa sit Thyndes Regne skulde være Medlem, er mig noget ny, men den kan jo tages under Overveielse. Der blev ogsaa gjort nogen Indsigelse mod § 3 med Hensyn til Begrændsningen af Medlemmerne, men jeg forstod ikke det ærede Medlem saaledes, at han rettede nogen virkelig Anke mod Bestemmelsen — Der siges jo der, at ved enhver Kasse, hvis Medlemskreds ikke er begrændset derved, at et vist Sag, Forretning eller Virksomhed giver den en afsluttet Karakter, maa der være en stedlig Begrændsning, og det forekommer mig at være ganske klart og nødvendigt. Har det ærede Medlems Indvendinger haft en mere omfattende Karakter, har jeg ikke rigtig fattet dem. Jeg skal ind-